

Sommige dagen
verdrink ik in de schoenen
die nog weten
hoe jij liep.

Dan dwing ik mijn voeten
te herinneren
wat zij nooit hebben gekend.

Sommige dagen
zijn ze te groot,
en klotst het gemis
tegen mijn hielen
bij elke stap
die ik toch zet.

Maar ik blijf ze dragen,
alsof ik je zo
niet verlies,

alsof jij nog
een richting geeft
die ik zonder jou
zelf niet vinden kan.

De duisternis —
zij omarmt het lelijke,
herinnert zich de verschrikkingen
die het daglicht weigert te zien.

Ik verkies de duisternis —
zij kent mij beter
dan het verblindende daglicht
dat mij kwelt met
haar onwetendheid.

Het wegglijden van jouw leven
in de leegte
tussen mijn vingers.

Het verzwaren van jouw
ademhaling,
echoënd tegen de kale muren
van het mausoleum
dat ooit ons thuis was.

Het klinkt er nog steeds,
schuilend in het ochtendgloren
van de dagen.
die mij zonder jou
verder dragen.

Ik liet er mijn kinderjas achter
daar op jouw sterfbed,
hopend dat hij je zou verwarmen
tijdens je reis
naar het naamloze onbekende.

Want in het mausoleum
ademde de winter genadeloos,
toen onze lentezon
voorgoed verdween.